

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/63/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124213451
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr Eva Vékonyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124213451.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Vékonyovej a členiek senátu JUDr. Aleny Radičovej a JUDr. Márie Vrtochovej, v spore žalobcov 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., 2/ E. F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, D., 3/ G. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., 4/ H. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XXX, C. J., 5/ K. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, D., 6/ AŽ sady, s. r. o., so sídlom Centrum 27/32, Považská Bystrica, IČO: 52 827 046, zastúpených JUDr. Miroslavou Erbenovou, advokátkou, so sídlom Svätoplukova 32, Senec, proti žalovanému M. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XX, zastúpeného JUDr. Annou Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Tatranská 300/8, Považská Bystrica, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcov 1/ až 6/ proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, č. k. 81C/68/2024-84 zo dňa 26. augusta 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému sa **p r i z n á v a** voči žalobcom 1/ až 6/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia 1/ až 6/ (ďalej len žalobcovia) sa podanou žalobou domáhali zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam v k. ú. C.. Na návrh strán sporu bolo konanie na prvom pojednávaní prerušené. Podaním zo dňa 14.07.2025 žalobcovia zobrali žalobu späť, pričom neuviedli žiaden dôvod, pre ktorý tak učinili. Následne až na výzvu súdu uviedli, že žiadajú, aby nebol žiadnej zo strán priznaný nárok na náhradu trov konania a v tejto súvislosti doplnili, že žalobu boli nútení podať v dôsledku správania žalovaného, ktorý nereagoval na zaslaný návrh dohody. Ako dôvody, pre ktoré zobrali žalobu späť uviedli skutkové okolnosti veci, hospodárnosť konania, ako aj možnosť mimosúdneho vyriešenia veci.

2. Súd prvej inštancie v záhlaví označenom v uznesení konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby. Výrokom II. rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Po právnej stránke súd odôvodnil svoje rozhodnutie o náhrade trov konania ustanovením § 256 CSP, keď uviedol, že žalobcovia procesne zavinili zastavenie konania, keďže zobrali žalobu späť, hoci tak urobiť nemuseli.

4. Súčasne uviedol, že nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 257 CSP. Poukázal na to, že žalobcovia ako dôvod späťvzatia žaloby uviedli správanie žalovaného, ktorý prejavil záujem o mimosúdne rokovanie až po začatí súdneho konania. To, že žalovaný bol pred podaním žaloby pasívny a až po začatí súdneho konania prejavil ochotu mimosúdne rokovať, súd nepovažoval za dôvod, pre ktorý boli žalobcovia nútení žalobu zobrať späť. Mal za to, že nič žalobcom nebránilo pokračovať v konaní a v mimosúdnych rokovaniach so žalovaným, za ktorým účelom

strany sporu využili procesný inštitút v zmysle § 163 ods. 1 CSP prerušenie konania. Následne podľa výsledku mimosúdnych rokovaní, by tak súd mohol posúdiť, či žalobcovia boli nútení podať žalobu a túto následne vziať späť pre správanie žalovaného, resp. by mohol posúdiť úspech, či neúspech žalobcov v konaní. Súd poukázal na to, že žalobcovia využili svoje dispozičné právo ešte v rámci plynutia lehoty, počas ktorej bolo konanie prerušené. Z tohto dôvodu musia niesť aj procesné dôsledky takéhoto úkonu vo forme znášania trov konania.

5. Súd prvej inštancie považoval za podstatné uviesť, že aj keď v prípade zastavenia konania pre späťvzatie žaloby sa neposudzuje úspech či neúspech strán sporu vo veci samej, žalobcov poučil aj o procesných nedostatkoch žaloby, ktoré doposiaľ neboli odstránené. Úspech žalobcov v konaní by bol teda z tohto hľadiska otázný.

6. Proti výroku II. tohto uznesenia podali žalobcovia včas odvolanie, v ktorom žiadali, aby bol pri rozhodovaní o trovách konania aplikovaný § 257 CSP a spochybnili svoje procesné zavinenie v zmysle ust. § 256 ods. 1 CSP. Mali za to, že súd mal pri rozhodovaní zobrať do úvahy, že pred podaním žaloby zaslali žalovanému návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, čo doložili aj kópiou dokumentu nazvaného pokus o zmier, ktorým sa žalobca 3/ obrátil na žalovaného, ako aj kópiou doručenky. Trvali na tom, že samotný žalovaný dal svojou nečinnosťou dôvod pre podanie žaloby, čo mal súd zobrať do úvahy.

7. Poukázali na to, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol vlastné hodnotiace kritéria, ktoré sa javia ako subjektívne. Argumentácia súdu ohľadne toho, že by bolo možné až na základe výsledkov mimosúdnej dohody posúdiť dôvodnosť žaloby, je v rozpore s tým, že mali snahu sa so žalovaným mimosúdne dohodnúť, avšak ten nejavil záujem. Odvolateľom sa javilo nelogické, aby súd posudzoval výsledok mimosúdnych rokovaní a na ich základe uzavrel, či bola žaloba podaná dôvodne, a to najmä za situácie, keď bez podania žaloby by v prejednávanej veci k žiadnym mimosúdny rokovaniam nebolo došlo.

8. Následne sa ohradili voči záveru súdu, že musia niesť procesný následok vo forme povinnosti platiť náhradu trov konania žalovaného. K uvedenému uviedli, že „zavinenie nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu k príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie strany sporu (teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzatí žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany.“

9. Následne citovali časti súdnych rozhodnutí, ktoré podľa ich názoru podporujú dôvodnosť ich odvolania. Konkrétne išlo o rozhodnutie, sp. zn. 14Co/21/2025 zo dňa 09.06.2025 a sp. zn. 11Co/93/2023 zo dňa 30.11.2023 Krajského súdu v Banskej Bystrici, rozhodnutie, sp. zn. 5Co/52/2024 zo dňa 25.11.2024 Krajského súdu v Prešove a sp. zn. 3Co/298/2017 zo dňa 12.07.2018 Krajského súdu v Košiciach.

10. Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu nesúhlasil s použitím ustanovenia § 257 CSP. Poukázal najmä na to, že žaloba nemá náležitosti potrebné pre úspech v konaní, čo v podstate konštatoval aj konajúci súd v nadväznosti na nedostatočný žalobný petít.

11. Zdôraznil, že nespôsobil spor, nebol mu pred podaním žaloby doručený žiadny návrh dohody, na čo poukazoval vo svojich vyjadreniach k podanej žalobe. Rovnako to, že súhlasil s prerušením konania, ktoré prvotne navrhli žalobcovia, nepovažoval za dôvod, pre ktorý by mu nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania.

12. Uzavrel, že pri rozhodovaní o nákladoch konania platia dve základné zásady, a to zásada úspechu a procesného zavinenia. V danom prípade uplatnenie oboch zásad je v jeho prospech, pretože ten, kto procesne zavinil konanie, boli žalobcovia a on sa v konaní iba bránil, pretože delenie, ktoré navrhovali, nebolo v súlade s právnym poriadkom. Mal za to, že jeho argumenty uplatnené v súdnom konaní súd akceptoval a pod ich ťarchou žalobcovia navrhli prerušenie konania a následne zobrali žalobu späť bez akéhokoľvek nátlaku z jeho strany.

13. Taktiež skutočnosť, že so žalobcom je ochotný komunikovať a vec riešiť mimosúdne, nemá vplyv na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Poukázal na stretnutie, ktoré sa realizovalo dňa

19.09.2025, na ktorom žalobcovia uznali, že sa jedná o zložitú vec, ktorá si vyžaduje preverenie a po zistení z katastra nehnuteľností, Povodia Váhu a podobne, bude možné prikrčiť k zrušeniu a voporiadaniu podielového spoluvlastníctva.

14. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými osobami a proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnuté uznesenie, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súčasne uvádza, že uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým bolo konanie zastavené, odvolaním napadnuté nebolo, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

15. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

16. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

17. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

18. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy SR je aj to, že strana sporu, ktorá v konaní, spravidla v spore uspela, má zásadne právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Citované ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je v ust. § 256 ods. 1 CSP doplnená zásadou procesného zavinenia.

19. Zásada procesnej zodpovednosti je inštitútom procesného práva. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu.

20. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý svojim konaním spôsobil, že odpadol účel žaloby a priamo alebo nepriamo vyhovel žalobnej požiadavke, potom je potrebné, aby niesol zodpovednosť za zastavenie konania žalovaný, keďže k zastaveniu konania došlo v dôsledku príčinnej súvislosti medzi späťvzatím žaloby žalobcom a správaním žalovaného, ktoré späťvzatie žaloby vyvolalo.

21. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje výnimku z pravidla, podľa ktorého platí, že preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v civilnom sporovom konaní, v konečnom dôsledku nesie jedna zo strán sporu. Zmyslom tohto ustanovenia je, že pri jeho aplikácii nemôže súd žiadnej zo strán (úspešnej, ani neúspešnej, či strane, ktorá zavinila či nezavinila zastavenie konania) priznať náhradu trov konania. Moderovať je teda možné aj trovy zastaveného konania, uplatnenie tejto výnimky je však možné len z „dôvodov hodných osobitného zreteľa“. Použitie predmetného ustanovenia nie je prípustné kedykoľvek, bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Má slúžiť len na odstránenie neprimeranej tvrdosti alebo zjavnej nespravodlivosti. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov, by mali všeobecné súdy prihliadať na osobné, zárobné, majetkové a iné pomery strán, ich procesný postoj a okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti v tejto otázke zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 CSP by malo byť aplikované s použitím tzv. užšieho testu primeranosti, v ktorom budú zohľadnené práva oboch sporových strán, a to tak, že súd prihliadne nielen na pomery strany, ktorá sa dovoľáva nepriznanie náhrady trov, ale aj na pomery strany, ktorá bude nepriznaním náhrady trov dotknutá.

22. Odvolací súd ďalej uvádza, že je viazaný odvolacími námietkami žalobcov, ktorí žiadali, aby bolo zohľadnené, že v prejednávanej veci ide o iudicium duplex a k podaniu žaloby došlo v dôsledku správania žalovaného, ktorý nereagoval na ich návrh na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Považovali za podstatné, že k späťvzatiu žaloby došlo v dôsledku toho, že žalovaný už reaguje na ich iniciatívu vec vyriešiť mimosúdne a je predpoklad, že by mohla byť uzavretá dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva.

23. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobcovia zobrali žalobu späť po prvom pojednávaní, na ktorom ich súd prvej inštancie upovedomil aj o vadách žaloby. Následne strany prejavili záujem o veci rokovať a po 5 mesiacoch od pojednávania žalobcovia zobrali žalobu späť. Učinili tak písomným podaním zo dňa 14.07.2025, v ktorom neuviedli žiaden dôvod, ktorý by ich mal viesť k takémuto postupu. Až na výzvu súdu uvedené podanie doplnili o dôvody, ktoré sú uvedené v odstavci 1 tohto rozhodnutia, a ktoré boli formulované všeobecne.

24. Napriek tomu, že stranám sporu bol daný priestor pre uzavretie dohody, tak k mimosúdne vyriešeniu veci nedošlo. Žiadna strana v odvolacom konaní ani netvrdila, že by v najbližšej dobe malo dôjsť k uzavretiu dohody ohľadne predmetu sporu, teda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva.

25. V čase rozhodovania súdu o zastavení konania tu bola (ako uviedli aj samotní odvolatelia v podanom odvolaní) možnosť, že vec bude vyriešená mimosúdne, pričom z mailovej komunikácie právnych zástupcov (čl. 76) vyplynulo, že takéto riešenie nebude spočívať v uzavretí dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ale v dohode spoluvlastníkov o užívaní veci. Z tohto pohľadu by išlo o dohodu o hospodárení so spoločnou vecou, ktorá súvisí s predmetom konania, avšak sa ňou nerieši samotný predmet konania.

26. Súčasne odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvádza, že skutočnosť, že v budúcnosti môže (a nemusí) byť vec vyriešená dohodou strán sporu, mimo súdneho konania, resp. to, že žalovaný po začatí súdneho konania prejavil ochotu viesť mimosúdne rokovania o vyriešení veci, nepredstavuje takú objektívnu skutočnosť, pre ktorú boli žalobcovia nútení vziať žalobu späť.

27. Tak, ako uviedol súd prvej inštancie, nič nebránilo žalobcom ďalej pokračovať v konaní a súčasne sa pokúšať vec vyriešiť dohodou strán sporu. Vyššie uvedené skutočnosti nie sú dôvodom, pre ktorý by konanie nemohlo byť vedené. Ak za tejto situácie žalobcovia zobrali žalobu späť, tak procesne zaviniли zastavenie konania v zmysle ust. § 256 CSP.

28. Súčasne neboli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP. Tak, ako bolo uvedené vyššie, takéto dôvody musia byť svojou povahou výnimočné, a aplikácia tohto ustanovenia musí viesť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti zákona a nespravodlivosti.

29. Samotná skutočnosť, že po začatí konania žalovaný prejavil ochotu riešiť vec so žalobcami, nemá charakter takejto výnimočnej okolnosti. Okrem toho, k mimosúdne vyriešeniu veci doposiaľ nedošlo, a to, či k nemu dôjde, je len možné, ale nie isté. Taktiež skutočnosť, že by žalobcovia pred podaním žaloby vyvinuli snahu dosiahnuť zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva na základe dohody, je zavádzajúca, nakoľko na preukázanie uvedeného tvrdenia, žalobcovia predložili listinu nazvanú „Pokus o zmier“, ktorou sa na žalovaného obrátil výlučne žalobca 3/. Z obsahu tejto listiny nie je možné vyvodiť, že by bol tento úkon realizovaný všetkými žalobcami, resp. že by žalobca 3/ konal v ich mene.

30. Ostatní žalobcovia tak nepreukázali svoje tvrdenie ohľadne neochoty žalovaného s nimi rokovať, čo ich viedlo k podaniu žaloby. Súčasne je potrebné znova zopakovať, že v čase vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie, nebola žiadna dohoda, ktorou by sa riešil predmet sporu, uzavretá (a podľa vyjadrenia žalovaného, k podanému odvolaniu k nej nedošlo ani po stretnutí dňa 19.09.2025).

31. Taktiež charakter súdneho konania o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva (iudicium duplex) nepredstavuje takú skutočnosť, ktorá by neumožnila postup podľa § 256 CSP, resp. by predstavovala výnimočnú okolnosť podľa § 257 CSP. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na závery vyslovené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. k. III. ÚS 138/2022 z 23. júna 2022, v zmysle

ktorého "samotná skutočnosť, že pomer úspechu strán v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže mať vzhľadom na osobitosť tohto konania rôzne podoby, nie je dôvodom na to, aby z ústavného hľadiska mohol byť udržateľný schematický záver o tom, že v takomto konaní si každá zo strán má znášať svoje trovy." Inými slovami, ústavný súd uzavrel, že vedenie takéhoto konania so všetkými jeho špecifikami, neodôvodňuje záver, že by mala každá strana znášať svoje trovy konania, ale je potrebné sa vysporiadať s úspechom strán v spore. Je teda zrejmé, že samotný charakter konania nie je výnimočnou okolnosťou v zmysle ust. § 257 CSP a ani nevylučuje, že tu jedna strana sporu bude niesť procesnú zodpovednosť za zastavenie konania.

32. Ak žalobcovia poukazovali v podanom odvolaní na rozhodovaciu činnosť iných odvolacích súdov, tak je potrebné uviesť, že väčšina týchto rozhodnutí vychádza zo skutkového stavu, keď medzi stranami sporu došlo k uzavretiu dohody, čo sa v prejednávanej veci nestalo. Ich závery sú preto na prejednávajúcu vec nepoužiteľné. Okrem toho, pokiaľ ide o to, že spor má povahu iudicium duplex, tak Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí, sp. zn. 11Co/93/2023 zo dňa 30.11.2023 v takomto konaní nevyhlásil možnosť použitia ustanovenia § 257 CSP, avšak samotný charakter konania nepovažoval za dôvod odôvodňujúci takýto postup. Skutková situácia, na ktorú krajský súd reagoval, bola opäť odlišná ako v prejednávanej veci, keď nebolo preukázané, že by skutočne všetci žalobcovia pred podaním žaloby vyvinuli snahu o vyriešenie veci dohodou.

33. Pokiaľ žalobcovia namietali určitú vnútornú rozpornosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, tak odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie zrozumiteľne uviedol, podľa akého zákonného ustanovenia rozhodol, následne sa zaoberal procesným zavinením žalobcov vo vzťahu k zastaveniu konania, pričom vyhodnotil tvrdenia žalobcov, ktoré na jeho výzvu po späťvzatí žaloby uviedli a následne sa zaoberal aj dôvodnosťou použitia ust. § 257 CSP na prejednávajúcu vec. Dôvody jeho rozhodnutia sú dostatočne rozoznateľné, nečinia ho nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov alebo vnútorný rozpor.

34. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd záverom opätovne konštatuje, že žalobcovia v úkone, v ktorom zobrali svoju žalobu späť, neuviedli žiaden dôvod, pre ktorý tak učinili. Konštatovali len, že si uplatňujú svoje dispozičné práva. Učinili tak až na výzvu súdu a dôvody svojho konania formulovali všeobecne.

35. Súčasne žalobcovia spoľahlivo nepreukázali, že žaloba bola podaná pre správanie žalovaného, ktorý napriek ich snahe odmietol vec riešiť dohodou. Súčasne k späťvzatiu neprišlo v priamej príčinnej súvislosti s uzavretím dohody, ktorou by sa predmet sporu vyriešil alebo by sa inak upravili vzťahy medzi stranami sporu. Za týchto okolností samotná skutočnosť, že po začatí konania žalovaný prejavil ochotu o veci komunikovať a prípadne sa dohodnúť, nezbavuje žalobcov procesnej zodpovednosti za zastavenie konania a nepredstavuje ani výnimočnú okolnosť v zmysle ust. § 257 CSP.

36. Za tejto situácie je možné uzavrieť, že k zastaveniu konania prišlo z procesnej viny žalobcov, ktorí si museli byť vedomí, že podanie žaloby je nevyhnutne spojené so zodpovednosťou za priebeh konania a za jeho náklady. Aplikácia § 257 CSP na rozhodovanie o trovách konania, nebola v danom prípade podľa odvolacieho súdu dôvodná, keďže jej účelom je odstránenie neprimeranej tvrdosti alebo zjavnej nespravodlivosti. Odvolaciemu súdu sa nejaví neprimerane tvrdé, aby bola na úhradu trov konania zaviazaná tá strana konania, ktorá iniciovala súdne konanie, ktoré následne po prvom pojednávaní žiadala zastaviť, s tým, že prvotne ani neuviedla žiaden dôvod pre takéto svoje procesné konanie. Ako bolo uvedené vyššie, nebolo preukázané ani také správanie žalovaného, ktoré by nútilo žalobcov vziať žalobu späť, nakoľko by dôvod jej podania odpadol.

37. Odvolací súd zároveň uvádza, že pri späťvzatí žaloby sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikuje prednostne ustanovenie § 256 ods. 1 CSP a len v prípade, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať podľa § 257 CSP (čo však nebol podľa odvolacieho súdu daný prípad, vzhľadom na vyššie uvedené).

38. Vzhľadom na túto skutočnosť, podľa odvolacieho súdu možno konštatovať, že k zastaveniu konania došlo procesným zavinením žalobcov a rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané v súlade so zákonom, a preto ho odvolací súd v napadnutej časti potvrdil podľa § 387 CSP.

39. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. o náhrade trov konania potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcom v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).